Németországi Gyakorlat

Erasmus+ program

Horváth Krisztián- Munkanapló

A képen Márkkal és Bärbellel, a főnök feleségével:

2014-07-13 – 2014-08-31

Németországi gyakorlat 2014. július 13.- 2014. augusztus 30.

Horváth Krisztián vagyok, 19 éves tanuló. Tanulmányaimat jelenleg a Toldi Miklós Élelmiszeripari Szakképző Iskola és Kollégium nappali tagozatán folytatom, az érettségi megszerzésével.

Ez a németországi gyakorlat fontos döntés volt számomra, mind a szakmai tudásom, mind pedig a nyelv elsajátítása miatt. Kihagyhatatlan élményt szerzett.

Első lépésként a szakmai tudásomat szerettem volna élesíteni, valamint a külföldi pék technológiákat, szokásokat, termékkészítési módokat elsajátítani.

Másodszor az érettségimhez szükséges német nyelvtudásomon is javítani akartam, a szókincsemet kibővíteni, a könnyebb nyelvvizsga megszerzése érdekében.

Utolsó szempontként szeretek kirándulni, „világot látni", új tradíciókat, kultúrákat, élet stílusokat, embereket megismerni.

A németországi gyakorlat mindebben segítségemre volt, a szakmámhoz tartozó tudásomat, ismeretségi köreimet bővítettem, valamennyi német kultúrát, szokást és péktermék gyártástechnológiáját is kellőképpen elsajátítottam... És ebben nagy szerepet vállalt Túri Tibor tanár úr is, aki nélkül nem juthattam volna el Németországba és valószínűleg nem is egy ajánlattal térhettem volna haza. ***Torsten und Bärbel:***

LEMÁSOLNI TILOS

BERLIN PARLAMENTJÉBEN JÁRT A CSAPAT:

Rostock Kikötő:

A BEMUTATKOZÓ VACSORA:

LENAS TILOS

2014. Július 12.

Az indulás

*

2014.július 12.-én, este nyolc órakor indultunk, a Toldi Miklós Szakképző Iskola udvaráról egy kisbusszal, 19-en. A csomagokat bepakoltuk, még egy utolsó búcsú a családtagoktól és indulásra készen állunk. Valószínűleg néhányan még fel sem fogtuk, hogy másfél hónapra megyünk ki. Egy rövid pihenőt tartottunk Kecskeméten, aztán teljes gőzzel nekivágtunk a hosszú útnak. A földrajzi ismereteim nem a legjobbak, ezért nem tudnám megmondani, hogy mely városokban és határokon álltunk meg, de a Magyar határ előtt még tartottunk egy tíz-tizenöt perces pihenőt. Egész éjszaka mentünk, határokon, városokon keresztül és 3 óránként megálltunk, hogy egy picit megmozgassuk a lábainkat, ki nyújtózkodjunk, elszívjunk egy cigarettát. Hosszabb-rövidebb időre elszunnyadtam, de a buszban alvást még mindig nem sikerült megkedvelnem. 13.-án, reggel hat óra tájban Szász-Svájcba értünk, ahol mindenki legnagyobb örömére egy hosszabb pihenőt tartottunk. Egy gyönyörű, sziklás vidéken találtuk magunkat, a híres Bástya-körzetben. (Basteigebiet) azonban a reggeli, sűrű köd miatt nem sokat láttunk az Elba fölé tornyosuló bástyákból. Nem túlmeredek, de lépcsős úton haladtunk, miközben természetesen fényképeztük a tájat és gyönyörködtünk a szépségében. Lassan felszállt a köd és teljes szépségében elénk tárult ez a csodálatos táj. A tartós kirándulás után, még kimerültebben ültünk vissza a buszba. Újabb három-négy órás utazás után, megint megálltunk egy benzinkúton pihenni. –Már nincs sok hátra! –mondták a sofőrök. Délután öt óra tájban meg is érkeztünk a várva várt szálláshelyünkre Sanitzba. A szabályok és szobák ismertetése után vacsoráztunk, majd a jól kiérdemelt alvás jött.

A képen a Szász-svájci bástyakörzet egy részlete:

LEMASOLNI TILOS!

Szállásunk Sanitzban:

A kastély mini vízesése:

LEMÁSOLNI TILOS

2014. július 14.

Első nap

*

Reggel hétkor kelés, reggeli, majd utána egy egész napos kirándulás várt a csapatra, ezúttal már a kitűnő idegenvezetőnk, Edda kíséretében. Első állomásunk Grabowba vezetett, a Berufsschule-t látogattuk meg. Itt megismerkedtünk az iskola által nyújtott különböző szakmacsoportokkal, többek között a pék-, húsfeldolgozó/hentes, mosodai és háziasszony szakmákkal. Az iskolai látogatásunk után új helyszínként mentünk, a szintén Grabowban található Schau(m) manufaktúrába (négercsók bemutató terem). Itt megismerkedtünk az itteni, levédjegyezett habcsók gyártásával, még magunknak is csinálhattunk egyet, meg persze ehettünk is ebből a finom csemegéből, melynek egyáltalán nem nehéz az előállítása.: Keverünk tojásfehérje habot, amit miután elérte a megfelelő keménységet, nyomózsákba töltünk, majd egy nápolyi köröcskére, óvatosan, függőlegesen tartva a nyomózsákot, rányomjuk a habot. Ennek a kis nasinak a saját, lepecsételt védjegye, a habcsók tetején hagyott kis csúcs, melyet semelyik másik bon-bongyártó cég nem alkalmazhat. Miután a habot az ostyára nyumtuk, jöhet a legjobb része a dolognak, a csokoládé bevonat. A csokoládé saját készítésű „Küsschens" csokoládé. Miután rácsorgattuk a csokit, kis idő elteltével, már kész is a saját készítésű bon-bonunk. Az érdekes és „finom" kirándulás után egy pár perces városnézés, majd újra útnak álltunk, hogy a következő állomásunkra érjünk. Ludwigslustban vagyunk, ahol megnéztük a kastélyparkot, ami szintén lenyűgöző volt, főleg a kis vízesés tetszett. A kastélypark látogatás után, a macskaköves úton sétálgattunk, bámészkodtunk. Itt minden utcának, épületnek történelmi jelentősége, saját története van. Egyszerűen csodálatos és kihagyhatatlan, páratlan élményt nyújt, a régi, barokk stílusú kastély és a körülötte épített, gyönyörűen rendben tartott park és sétány, az egyre szélesedő, macskaköves úton. Ez után a kis séta után betekintést nyertünk a homoktövis (Sanddorn) gazdálkodásba. Megtudtuk, hogy ez a kétlaki, eléggé fanyar ízű és savanyú gyümölcs áll a termesztés élén. Rengeteg mindenre felhasználható, a gyógyszeripar és az élelmiszeripar is használja. Kóstoltunk homoktövisből készült lekvárokat, mézet, sőt a kozmetikai ipar is előszeretettel használja. Ami még meglepett, az az, hogy az alkoholgyártásban is előkelő helyen szerepel ezen a vidéken. A ludwigslusti kirándulás után, Mecklenburg tartomány fővárosa felé vettük az irányt, hogy aztán szájtátva csodálkozzunk a schwerini kastélyban, ami a tartomány parlamentjéül szolgál, a turista látványosság mellett. Itt is gyönyörű kép tárult elénk, a kastély és a kertje is lenyűgöző volt, ami egyébként a hét tó egyikének, a schwerini tó és a Burgsee között terül el egy szigeten. Schwerint egyébként a hét tó és az első osztályú művészetek városának is nevezik a helybéliek. Valamivel kevesebb, mit 100.000 lakosával, Schwerin Németország legkisebb tartományi fővárosa. A kastélylátogatás után, visszaindultunk a szállásunkra, Sanitzba.

LEMÁSOLNITILOS

2014. július 15.

Rostocki kirándulás

*

Reggel hétkor keltünk, a mosakodás és reggeli teendők elvégzése után reggeliztünk, majd nyolc órakor kezdődött a németóra. Ismétléssel kezdtünk, majd szép lassan nehezítettük a feladatokat. 11:00-kor volt egy tíz perces szünet, majd a másik órán már a szakmánkhoz kapcsolódó dolgokat tanulgattuk. Az óra végén házi feladatot kaptunk, írni kell 15 db. mondatot a szakmánkról, persze németül. Kb. 12:30-kor indultunk Rostockba, a Junge Backerei und Konditorei üzemébe. Durván fél órás út után már ott is voltunk. Az út alatt, kis beszámolót kaptunk a burgonyatermesztésről, meg a burgonya génbankról. A pékséghez érve elindult a csapat a bejárathoz. Már ott szokatlan volt, a bejutást nehezítő kaputelefon és mágneskártyás ajtók. A lépcsőn felérve, más tárt karokkal várt ránk Daniella König. Beültünk egy tanácskozó féleségbe, majd kisebb eligazítás után, a várva várt üzemlátogatás jött. Hatalmas üzem tárult elénk, a csekély munkásával együtt. Ez a pékség ugyanis teljesen gépiesítve van, max. A gépkezelők, a dagasztást felügyelő és a készárú raktárban tevékenykedő embereknek van munkájuk itt. Ebben az üzemben már felkeltette az érdeklődésemet a Fritsch gép, ami szintén full automatizált. Egy ilyen gépet mindig is szerettem volna látni élőben. Itt a dagasztónak sem kell számolnia, az anyagmennyiséget monitorokon látja, így csak mérnie kell, persze csak azt, amit már az automatika nem mér ki. A szállítóknak is könnyű dolguk van, hiszen ők is kis monitorokon látják, hogy kinek és hova, milyen és mennyi áru kell. Miután körbejártuk ezt a hatalmas üzemet, egy cipőtisztítón kellett átjönnünk, a teljes tisztaság és higiénia megőrzése érdekében. Visszatértünk a tanácskozóba, ahol rengeteg, a pékségben és cukrászdában készített termékek várták, hogy kóstoljunk belőlük. Az itt dolgozó pár diákot elhívták megbeszélésre és a szerződés aláírására. Addig a többiek ott maradtak és falatozhattak tovább, a jobbnál jobb ételekből. Bő fél óra múlva megérkeztek a félrehívott diákok is, majd a búcsúzkodás és jókívánságok után elhagytuk a Junge üzemet. A Rostockban dolgozóknak megmutatták a szálláshelyüket, majd miután mindent egyeztettek, indultunk vissza Sanitzba. Klein Wehnendorfba érkezésünk előtt még megálltunk egy áruháznál, hogy mindenki szabadon költekezhessen… a szállásunkra érve vacsoráztunk, majd a munkanapló és házi feladat írást követően egy jókedvű-beszélgetős estét töltöttünk együtt..

LEMÁSOLNI TILOS

2014. július 16.

Grammentin

*

Reggel hétkor, a szokásos ébredezés és reggeli után, jött a már nagyon várt német óra, ami fél kilenckor kezdődött. 09:50-kor volt egy tíz perces szünetünk, aztán 11:00- ig újra beültünk az órára. Kb. 11:15-kor indultunk az óvodába ebédelni. A mai menü: rántott hal rizzsel és salátával, meg gyümölccsel. A sanitzi óvoda után tovább indultunk és csak Grammentinben álltunk meg, egy újabb üzemlátogatásra. A nagyon közvetlen, aranyos és mosolygós üzemigazgató és felesége, meg két gyermeke már várt ránk. Kaptunk egy-egy gombóc fagyit, és a szemünk elé tárult, az üzemben készített termékek egy része, ami a hangulatos mintaboltjukban volt kiállítva. Míg a két üzemben gyakorlatozó diákot külön hívták beszélgetni, addig a csoport többi tagja szabad bejárást kapott, a ház mellett lévő hajdani szélmalomban kialakított tea- és kávéházba. A gyönyörűen, igényesen és hangulatosan kialakított belső tér a szolid hangulatával, szinte marasztalásra kényszeríti az embert. A teaház látogatás után, a Komander ház udvarán csinált nekünk némi mulatságos és igen tanulságos elfoglaltságot, a házaspár két, jelen lévő gyermeke. A cukrász üzem után, a szintén Grammentinben található, az üzemtől kb. 8-10 km.-re lévő, Ezer éves tölgyeseket látogattuk meg. Ez a terület egy nemzeti park, régen erdő(s) legeltetőnek használták, amit a mostani időkben, újra megpróbáltak kialakítani. A szép táj és friss levegő igen jót tett nekünk. Érdekes történeteket, hiedelmeket, mítoszokat hallhattunk erről a parkról. A kis séta után haza indultunk és nekiláttunk a kötelességeink elvégzéséhez. Túri Tibor tanár úr és a kísérő tanárunk, Györgyi néni finom és ízletes lecsót főzött nekünk, amiből mindenki jóízűt evett a vacsora után az elmaradhatatlan esti beszélgetésé volt a főszerep. Szokásunkhoz híven, megint későn feküdtünk le.

A képen a régi malom, aminek a belseje teaházzá lett átalakítva:

2014. július 17.

Ebéd a német diákokkal

*

Német órával indítottuk a napot szokás szerint, majd indultunk Rostockba, mert hivatalosak voltunk egy iskolába ebédre, amit közösen készítettünk a német diákokkal. Két részre lett osztva a csapat, az egyik fele a bandának pár német tanulóval a leves főzte, ami igazán jól sikerült.: krémes, finom és nagyon laktató leves lett, póréhagymával, gombával és különböző sajtokkal. A csoport másik fele pedig Túri tanár úrral az iskola egy másik tankonyhájába vonult, hogy elkészítse az egyik magyar „specialitást", a lángost. A jókedvű főzés és sütés után, amiből persze mindenki kellőképpen kivette a részét, eljött az idő, hogy a német diákokkal és tanárokkal együtt, a mi delegációnk is asztalhoz üljön és elkezdjünk enni a saját készítésű ételeinkből. A szintén jókedvű, mosolygós ebéd után mentünk a városba, hogy egy kisebb idegenvezetés segítségével, jobban megismerjük, és szemügyre vegyük, az itteniek által, csak a „hetek városának" becézett várost. Rostock belvárosa kicsit az egri városképre emlékeztetett engem. Lejtős, macskaköves utak, kisebb bárok, hangulatos kávézók, sétáló utak, bevásárló utca. A városba hét út vezet, a város egyik legnagyobb templomjának, a Mária templomnak hét ajtaja van, a piactérhez hét út vezet. Csak egy kis ízelítő, hogy miért is lett Rostock a „hetek városa". A kisebb kirándulás, nézelődés után Mathias Grenser pékségébe indultunk. Ami kissé meglepett ebben az pékségben, az az, hogy egy belső válaszfalak nélküli csarnokban álltunk, ami az üzem volt. Ebben a csarnokban egy helyre került a sütő üzem a nyersanyag- és készáru raktárral. Ami még meglepő volt számomra, hogy a bejárati ajtón belépve, egyből az üzemben találtuk magunkat, egy kis beugró helyiség sem volt. Egy kicsit „vágjunk egyből bele a közepébe" érzésem volt. Kiadós nap volt ez, mindenki fáradtan ült vissza a buszra, hogy végre haza induljunk. A szokásos bevásárlás után tanár úrék vacsorát készítettek. Az eset további részében munkanapló írás és a házi feladat elvégzése várt még ránk.

A képen Túri Tibort tanár úr süti a lángost:

2014. július 18.

Kühl pékség és Koepke Backerei und Konditorei

*

A bőséges reggeli után, a már szokásossá vált és elmaradhatatlan németóra következett, ahol ma is új szavakat, kifejezéseket tanultunk, a szakmánkhoz kapcsolódóan. Az óra után indultunk Grimmenbe, egy újabb üzemlátogatásra. Már vártak ránk, örömmel és tárt karokkal üdvözöltek minket. Az üzemigazgató beinvitált minket a pékség mintaboltjában kialakított étterembe, ahol kétféle étel közül választhattunk. A kiadós ebéd után a műszakvezető körbevezetett minket a félig gépiesített üzemben. Már az üzembe érve lehetett tapasztalni, hogy ez nem egy általános „kis" sütőüzem, hanem itt már a gépeké a főszerep, a technikára bíznak majdnem minden munkát. Az irodában előírt gyártástechnológiát a dagasztó egy monitoron keresztül látja, amin már nem tud változtatni sem. Egy csövön keresztül érkezik a liszt, víz, kovász a csészébe, a többi nyersanyagot meg a dagasztó már maga méri bele. Ebben a pékségben már alkalmazzák a kelesztést késleltető, illetve megszakító berendezéseket. Ami még itt is nagyon tetszett, az a Fritsch gép, ami már teljesen automatizált, magától osztja, formázza a tésztát. Itt található még egy cukrász üzem is, ott jártunkkor épp egy epres tortát készítettek a dolgozók. Ebben a térségben még csak most van eper szezon. Az üzemet elhagyva higiéniai okokból egy cipőtalp lemosón kellett átjönnünk. A majd itt dolgozó diákok bemutatkozása és egy kis eligazítás után lementünk a tengerpartra, ami számomra egy egyszerű városi gyerek számára, csodálatos élményt nyújtott. 16:30-ra hivatalosak voltunk még egy üzemlátogatásra, konkrétan oda, ahol majd én és az egyik haverom dolgozunk majd. A Rügen szigeten vagyunk, egy kis faluban Garzban. A pékséghez érve már itt is vártak ránk. Hihetetlen kedves főnök és felesége fogadott bennünket. Itt vagyunk a Koepke Backerei und Konditorei üzeme előtt. A bemutatkozás előtt kaptunk kávét, üdítőt, ki mit kért. A nyelv még döcögős, de néhány fontos információt ki tudtam nyerni a leendő főnököm szavai közül. Reggel három órakor kezdünk..és már nagyon várnak. A kisebb beszélgetés és papírmunka elvégzése után haza indultunk, Sanitzban megint

megálltunk egy üzletnél, majd a vásárlás után ma is vacsorát készítettek a tanáraink. Munkanapló és házi feladat elvégzése várt még ránk. *A képen a Kühl pékséget mutatják be:*

LEMÁSOLNI TILOS

2014. július 19.

Jókedvű délután

*

07:00-kor keltünk, a szintén bőséges reggeli után, megint beültünk egy egész délelőttös német előkészítőre. Rengeteg új szót és kifejezést tanultunk már, de még legalább ennyi vár még ránk. Meglátásom szerint, már mindenkinek egyre jobban megy a nyelv. Délben vége lett az órának, addig a kedves tanáraink ebédet készítettek nekünk, zöldséglevest és brassoit. A kiadós és finom ebéd után lehetőség adódott vissza menni Rostockba vásárolni azoknak, akik egy picit költekezni szerettek volna. A szálláson maradtakkal egy kis pihenés és beszélgetés után lementünk a 3km.-re lévő tóhoz, hogy lazítsunk egy kicsit. Aranyos, szeles, erdővel körül ölelt kis tisztáshoz értünk, aminek a közepén feküdt a tó. Rögtön bele is mentünk a vízbe, ami kellemesen meleg volt. Időközben megérkeztek a többiek is a bevásárló körútjukról és ők is egyből belegázoltak a tóba. Jókedvű, vidám, játékos, beszélgetős délutánt töltöttünk a tóparton, bár a víz kiszívta mindenkiből az energiát. A szállásra visszaérve megvacsoráztunk, majd nekiláttunk a kötelességeink elvégzéséhez. (munkanapló és házi feladat írás).

2014. július 20.

Skanzen

*

A laktató és bőséges reggeli túl vagyunk, vár még ránk egy óra német tanulás. A házi feladatokat leellenőriztük. Gyorsan elrepült az idő, már indulunk is egy újabb kirándulásra, méghozzá Ribnitz-Damgartenbe, a skanzenbe. Két diák munkáltatója volt itt. Régi, téglából készült kemencékben sütötték a különböző kenyereket, termékeket. Míg ők beszélgettek, a banda többi tagja körülnézhetett ebben a régi faluban. Érdekes kialakítású házakat láttunk, régimódi tantermet, istállókat, állat legeltetőt, szövő-, kovács-, faragó-, bicikliszerelő műhelyeket látogattunk meg, meg a templomot. A régi pék üzem kifejezetten szép és aranyos volt számomra. A nézelődés után lehetőség volt kávézni, teázni egyet, majd ettünk egy hot-dogot. A skanzen után haza jöttünk, ettünk, majd akinek még volt egy kis ereje, az lemehetett a tóra, a többiek itthon maradtak pihenni és házit írni.

A képen a skanzenben, állatsimogatáson veszek részt:

2014. július 21.

Reistag-Berlin

*

Hajnali ötkor keltünk, fél hatkor reggeli, majd hat órakor jött a busz. Körülbelül 3-3,5 órás út után megérkeztünk Berlinbe. Az úti cél ezúttal a berlini parlament (Reistag) volt. Az épület előtt aszfaltos placc, facsemetékkel, kisebb szökőkutakkal és Berlin több nemzetiségű lakosaival volt tele. Voltak köztük Török, Kínai és egyéb származású, valamint etnikai rétegződésű emberek is. Elindultunk befelé, az ellenőrző helyiségbe, ahol fém detektorokon és biztonsági embereken mentünk át, persze senkit sem lepett meg a túlzott óvintézkedés. Az ellenőrző pont után már a parlament felé vettük az irányt. Az első és „rögtönzött" terv keretein belül, beült a mi kis magyar delegációnk az épület legnagyobb és legféltettebb termébe, ahol a parlamenti „agyasok" hozzák a jobbnál-jobb rendeleteiket. Bő negyvenöt perces full német nyelvű előadás után, (amiből persze rengeteg mindent értetünk) tovább álltunk és egy másik, ezúttal már kisebb tanácskozóba vonultunk. Itt már az egyik képviselő két munkatársa adott nekünk előadást, persze ezt már a mi kedves, kifogyhatatlan energiaforrásunk, Edda tolmácsolásának segítségével. Betekintést nyertünk ez alatt az előadás alatt egy berlini parlamenti képviselő életébe, hogy miként, hogyan élnek, milyen áron kerülhettek be a parlamentbe, illetve még, hogy milyen feladatokat kell ellátniuk nap, mint nap, az év 365 napján. Az előadás után, a két kedves német képviselő felvitt minket lifttel az épület tetejére, a teraszra, ahonnan szinte egész Berlint beláthattuk. Miután végignéztük a terasz minden egyes szögletéből az elénk táruló várost, indultunk egy kisebb városnézős, sétálgatós időtöltésre. A berlini falból megmaradt kisebb részlet és a koncentrációs táborok nevével vésett, földbe helyezett sziklák megtekintése után, a busz felé vettük az irányt, majd ettünk az előző nap elkészített szendvicseinkből. Tovább indultunk a busszal Berlin centruma felé, ahol szinte mindenhol építkezés, renoválás folyt. Bár ez nem meglepő. A berlini bevásárlóközpont előtt leszálltunk a buszról, hogy azt a hatalmas épületet körbe gyalogolva, magunk is részesei lehessünk ennek a lenyűgöző sétánynak, a kisebb- nagyobb szépségeinek. Persze mindenki fényképezett, csodálkozott az elénk táruló képen. A filmcsillagok sétányán is végig mentünk. (Igaz nem Hollywood, de ez is bőven elégtételt szerzett valamennyiünknek!) A kirándulás után felültünk a buszra, majd gőzerővel, a fénysebességnél is gyorsabban száguldottunk haza a szálláshelyre Sanitzba, Klein Wehnendorfba. Vacsoráztunk egy jót, aztán a munkanaplók írásával voltunk elfoglalva.

2014. július 22.

A teszt

*****

Napfelkelte után két órával, azaz 07:00-kor keltünk, hogy fél nyolckor reggelizzünk, aztán kisebb rendpakolás után neki üljünk megírni a német tesztet, amiért majd 10 napot küzdöttünk. A lélegzetünk is elállt, amikor oda adták a tesztet. 90 mondatot kellett lefordítani, persze németről-magyarra. Nehéz volt, de együtt sikeresen megoldottuk, sikerült legyőznünk a tesztet.! Miután végeztünk a „dolgozattal" együtt, közösen kijavítottuk. Elég sok mondatot sikerült normálisan, hiba nélkül lefordítanunk. 11:15-kor jött a busz és mentünk az óvodába ebédelni, majd utána irány Rostock. Ez az utolsó, együtt töltött napunk. A Rostockban dolgozó diákoknak megvették a bérleteiket, majd tovább mentünk, ezúttal már a tengerpartra. A hatalmas, az AIDA Hajótársaság által a vízre bocsájtott tengerjáró hajók már a kikötő előtt pár száz méterre is teljes nagyságukban láthatóak voltak. Edda idegen vezetésében körbejártuk a kikötőt, közben csodálkoztunk a gyönyörű és hatalmas hajókon, meg a kikötőben kiállított homokból kifaragott szép szobrokon. A kikötős séta után lementünk a szabad strandra. A bevállalósabbak bele is mentek, az alig 13.16 Celsius fokos vízbe. A többiek pedig sétálgattak a parton, fényképezkedtek a tengerrel és egymással, kávéztak, beszélgettek, nevetgéltek. A strand és kisebb városnézés után mentünk vissza a buszhoz. A szállásunkhoz közeli üzletben újfent megálltunk, hogy vásároljunk a vacsorához, ami meleg szendvics lesz. Jól alakult az est további része is, beszélgettünk, nevetgéltünk még egy kicsit. De mindannyian tudtuk, hogy a mókázásnak lassan vége, mert másnap mindenki megy a saját szállására és munkahelyére dolgozni. Maradt a bőröndbe bepakolás, szokásunkhoz híven, az utolsó pillanatra hagytuk ezt is, majd alvás.

2014. július 23.

Ideje dolgozni

*****

A szintén kiadós és ízletes reggeli után már jött is a buszunk, hogy mindenkit „elrepítsen” a saját munkahelyére. Ideje elbúcsúzni a 10 nap alatt kellőképpen meg kedvelt kis falutól, Klein Wehnendorftól. Minden bizonnyal hiányozni foh majd az egész bandának. Először a rostockiakat tettük ki, tanár úrral együtt. Rostockot követte Ribnitz-Damgarten, ahol még két diáktól vettünk „könnyes” búcsút. Egyre kevesebben maradtunk a buszon. Eztán már csak Grimmenben álltunk meg, ahol az itt dolgozó öt diákkal együtt mi is leszálltunk. A munkáltatónk már várt ránk. Már csak két diák maradt a buszon, ők Grammentinbe mennek. Miután tőlük is elköszöntünk, a csomagjainkat betettük a munkáltatónk autójának a csomagtartójába, majd kedvesen meg kérdezett bennünket, hogy szeretnénk-e inni valamit. Én egy kávét kértem egyből, ezt a döntésemet Márk barátom is díjazta, majd követte is. Míg mi szép lassan meg iszogattuk a kávéinkat, addig Ő elment beszélgetni a Kühl pékség tulajdonosával. (Köztudott róluk, hogy nagy barátságban vannak.) Időközben visszatértek a szálláshelyükről, az itt dolgozó diákok is. Ők ma már munkába állnak. Majd másfél óra múlva mi hárman is elindultunk a Rügen szigetre, egy kis falucskába, Garzba. Kb. 30 perces út után meg is érkeztünk. Bärbel, Torsten úr felesége már várt ránk és kedvesen fogadott minket. Megmutatta a szállásunkat és vacsora időpontot egyeztetett velünk. Miután kipakoltuk a ruháinkat, elmentünk szétnézni ebben a kedves kis faluban. Összeszedve kevéske kis német tudásunkat, rákérdeztünk egy helyi lakostól, hogy merre találjuk a tengerpartot. Kedvesen, közvetlenül el is kezdte nekünk mondani, majd miután érezte és látta rajtunk, hogy nagy valószínűséggel nem értjük minden szavát, keresett egy lapot az autójában és lerajzolta nekünk, a tengerhez vezető utat. Ezt már könnyebben tudjuk kezelni. A kisebb eligazítás után, úgy véltük, hogy szerencsét próbálunk, a közeli gyorsétteremben. Legnagyobb csodálkozásunkra, ez már könnyebben ment, és jól is laktunk. Az ebéd leadása érdekében még sétálgattunk egyet a faluban, majd haza mentünk. Este hatra, hivatalosak voltunk a Koepke családhoz vacsorára. Kedves, mosolygós családhoz kerültünk, egy élmény volt velük egy asztalnál ülni. Beszélgettünk, ettünk, nevettünk egy jót, majd a másnapi munka miatt, 20:00-kor elköszöntünk és mentünk a szállásunkra, hogy lefeküdjünk.

A képen Garz:

LEMÁSOLNI TILOS

2014. Július 24.

Hajnali kettőkor keltünk, fürödtünk, felvettük a munkaruháinkat, majd készen álltunk, hogy elinduljunk az üzembe, ami nem is volt messze, csak le kellett mennünk a lépcsőn, ki az ajtón, majd egy határozott, ám céltudatos mozdulattal jobbra fordultunk és egy-két méter után már az üzem bejárati ajtaja előtt találtuk magunkat. Az üzembe belépve kissé összeszorult a szívem, amikor megláttam, hogy a pékség főnöke is ugyanolyan serényen dolgozik, mint az alkalmazottjai. És bár meglepődtem, azért ez egy kicsit örömöt okozott nekem, hisz Magyarországon nem láttam még olyat, hogy egy főnök is dolgozik, a munkásokkal együtt. Visszatérve az eredeti szöveghez, egyből a főnök úr felé vettük az irányt, majd egy illedelmes, ám kellőképpen határozott Morgen után, megkérdeztük, hogy mi a feladatunk. Márk a cukrász üzembe ment segíteni Maltenak, míg én, a legnagyobb örömömre a kenyererzést kaptam feladatul. Döcögősen indult a munka, bár a szakmához tartozó alapszavakat és kifejezéseket tudtam. De aki mellé be lettem osztva, az nagyon segítőkész és közvetlen munkás volt, akinek a neve Henry. Több fajta kenyereket csináltunk, a hagymás kenyértől kezdve, az Erzsébet kenyéren át a magvas, illetve több magvas kenyerekig, vagy 10-15 félét. A kenyerekkel végeztünk, mentünk a hátsó üzemrészbe, ahol a zsömlegép kapott helyet. Életemben nem láttam még ilyen gépet, csak tanultam róla, ezért is volt nagyon jó érzés dolgozni vele. Több fajta zsemlét készítettünk. Ami még meglepett, az a vágott zsömle, illetve csak én neveztem el így. De köze sincs a vágáshoz. Trükkös, vagy nem trükkös megoldás, hogy a zsemlének a slussza van fölül és a sütés során persze ez szétreped, ezért gondolhattam úgy, hogy a teteje vágott. Kb. 10:00-kor végeztünk. Felmentünk a szállásra, de nem voltunk fáradtak, így rávettük magunkat, hogy elbiciklizzünk a kb. 10 km.-re lévő tengerhez. Jól éreztük magunkat, bár kissé fáradtan és kimerülten ért véget a nap. Korán lefeküdtünk, hisz másnap újra munka.

A képen a zsömlegép:

2014. július 25.

Ma 02:15-kor keltünk, de már 02:45-re az üzemben voltunk. Márk a főnökkel a cukrászba ment, én meg ugyanúgy, mint előző nap a kenyereket csináltam Hanryvel. Külön nagy élmény volt nekem a kenyértészta osztó- gömbölyítő-formázó gépen dolgozni. Ilyen gépet is csak a tankönyvben láttam eddig. Érdekes volt számomra, hogy az eddigi pék üzem(ek)ben töltött munkáim során, csak csónak alakú szakajtókat láttam, itt pedig bordázott oldalú, kissé már téglatestre hasonlítóak voltak. A munkaidőhöz tartozó szüneteket is rendesen betartják. Ami kissé nem igazán tetszett nekem, az, hogy a macska szabadon, ki-be járkálhat a pékségben, ez szerintem nem épp higiénikus. A hétvégére való tekintettel szerintem több terméket állítunk elő. Másnap nyárindító buli lesz, valószínűleg erre az alkalomra készítettünk Torsten úrral különböző féle pizzákat. Ami még tetszik, hogy itt nem spórolnak az anyagokkal, bőven meg van szórva a termék magvakkal, sajttal. 10:45-kor szólt a főnök, hogy „Feier Abend", azaz munkavége. Ma már jobban elfáradtam, így munka után kicsit ledőltem pihenni. Márk is. A pihenő után elmentünk Márkkal a közeli boltba, hogy az ebédhez és vacsorához bevásároljunk. Későn feküdtünk le, mondván, hogy holnap nem dolgozunk…de ez volt a vesztünk is.

A képen a kenyértészta osztó gömbölyítő gép:

2014. július 26.

Reggel öt óra, arra ébredünk, hogy valaki szörnyen veri az ablakot egy bottal. Márk, megunva a dörömbölést feltápászkodott és kinézett az ablakon, hogy vajon ki érhet rá ennyire, ilyen korán. A pékségben dolgozó Malte volt az, hogy menjünk mi is dolgozni. Szörnyülködve döbbentünk rá, hogy ma is dolgozni kell. A lehető leggyorsabban felkaptuk a munkaruháinkat és iramodtunk le dolgozni. A mai napon csak pár zsemlét kellett csinálnom. Amint végeztünk az aznapi termeléssel, jöhetett a takarítás. Felsikáltuk az egész üzemet, megtisztítva ezzel, az egy hét alatt, a földre hullott tésztáktól, lisztektől és egyéb anyagoktól. Aztán fel is mostunk. Nyolc órakor már a pékségen kívül voltunk és reggeliztünk meg kávéztunk a mintaboltban. Reggeli után visszafeküdtünk és aludtunk egy jót. Délután keltünk fel, majd egy kisebb ebédet összeütöttünk, ettünk aztán elmentünk sétálni a faluba. Ma buli van a faluban, bár mi nem mentünk be, távoli szemlélői voltunk az eseményeknek, miközben élveztük a német zenéket. Későn feküdtünk le ma is.

A képen Bärbel a mintaboltban:

2014. július 27.

Dél körül ébredtünk fel, majd a pénteken vásárolt ételekből megalkottuk az első, saját készítésű ebédünket. Finom volt. A mai napot pihenésre szántuk. Hamar el is repült az idő, már este hét óra van. Lassan aludni kéne, mert másnap meló. Fürdés után újra az ágyban voltunk, persze nem egy ágyban, hanem mindketten külön ágyban. Az egész napos pihenés meghozta a gyümölcsét... nehezen bírtunk elaludni.

Első, saját készítésű ebédünk:

2014. július 28.

Hajnalban keltünk ma is, majd a szokásos reggeli teendőink elvégzése után fitten és kipihenten álltunk a pékség bejárata előtt. Ki-kiment a saját helyére dolgozni. Én megint a kenyerezést kaptam, bár ezt, cseppet sem bánom. Hanry kedves, segítőkész munkás, már egyre jobban megértjük egymást, bár vannak még hiányosságaim a nyelvet illetően. A kenyerek készítése gyors munkát igényel, mivel a gép nem lassú, folyamatosan adja a kész tésztát, amit már csak a szakajtóba kell helyezni, kisebb hosszformázás és a szélei behajtása után. De nagyon kevés kenyér van, alig 50 db. Sajnos. Miután végeztünk a kenyerekkel, 10-15 perces szünet jött, amit kávézással, lazítással lehetett tölteni. Ez az idő épp elég ahhoz, hogy a kenyértészta már megfelelő, vetésre kész legyen. Szeretek vetni a kemencére, bár mindig hozzászokni egy új kemencéhez, kicsit nehéz feladat. Egy óra, vagy talán kicsivel több a sütési ideje egy kenyérnek. Addig én megint mentem zsömlézni. Egyre jobban megkedvelem ezt a zsemle gépet. Gyorsak voltunk ma is, hamar végeztünk, így a Feier Abend kijelentés után már nyargaltunk is fel a szállásra fürdeni meg átöltözni, aztán vissza a pékség mintaboltjába reggelizni. Reggeli után újra lepihentünk Márkkal. A nap további részében megjártuk az üzletet, sétáltunk a faluban, interneteztünk, lustálkodtunk.

<u>Torsten és Bärbel:</u>

2014. július 29.

Ma hajnali fél háromkor keltünk fel, de így is háromnegyedre a pékségben álltunk. Márk a cukrász üzem felé vette az irányt. Fánkokat sütöttek először. Én szintén Hanryhez mentem, szerintem ez a felállás már nem változik. Illetve reménykedem benne. Szokásos kenyerek után egyből a zsömlegéphez irányítottak, ma több zsömlét kell gyártani. A zsömle nevekkel bajban vagyok, valószínűleg ez mostanában nem is nagyon fog változni. Miután végeztem a zsemlékkel, takarítás és fagyasztó pakolás következett. A fagyasztó pakolás is egy mindennapos munka. Másnapra tesszük össze a kisütni való termékeket. Egyre kevesebb az össztermelés, ma is hamar végeztünk. Fáradtam mentünk a szállásra, de a zuhanyzás valamelyest felélénkített bennünket, így a reggelit már viszonylag fittebben fogyasztottuk el. Reggeli után szintén pihenés jött, majd egy újabb egész délutános semmittevés és alvás.

Fagyasztó kamra:

2014. július 30.

Egyre nehezebb felkelni reggelente, de muszáj, kötelességünk van. Már egyre több dolgot magamtól is megcsinálok, aminek látszólag Hanry és a főnök is örül. Miután végeztünk a mai termeléssel, Hanry bemászott a silóba, hogy kicsit kitakarítsa. Érdekes volt, figyelmesen néztem az eseményeket. Silót még úgysem láttam belülről. A kelleténél hamarabb végeztünk ma, és mivel sem fáradtak nem voltunk, sem unatkozni nem volt kedvünk, Márkkal elhatároztuk, hogy biciklizünk egyet. Találtunk egy közelebbi utat a tengerhez, amit ki is használtunk elég rendesen. Gyönyörű volt a tenger, bár az időjárás kissé szeszélyessé vált ma. A tengert követve vagy három falun mentünk keresztül, majd végül Putbusba értünk, ahol már teljesen nyugodtan be is tértünk egy gyorsétterembe, hogy megtömjük a gyomrunkat. A kiadós ebéd után még köröztünk egyet a városban, majd bementünk egy közeli üzletbe innivalót venni, a visszaútra. Persze Putbusból vezet egy egyenes út Garzba, úgyhogy e haladtunk és durván háromnegyed óra alatt már a mi kis falunkba voltunk. Kimerültek és fáradtak vagyunk. Ma este sem kell ringatni minket, hogy el tudjunk aludni.

A kirándulás egyik legszebb képe, Putbus közelében:

2014. július 31.

Az előző napi biciklis túra miatt, úgy aludtunk éjszaka, mint a bunda. De ma is dolgozni kell, így nincs felmentés. Érezhetően egyre kevesebb a termelés, amit én nagyon bánok, mert én szeretek a szakmámban dolgozni. Imádom, amit csinálok. Ebben az üzemben nincs spórolás az anyaggal, mint otthon. Itt az az elfogadott, hogy ha egy terméknek pl. tökmagos zsömle a neve, akkor legyen is rajta tökmag, ne csak 3 szem. Ez tetszik nagyon nekem. Miután az egy-másfél órás sülési ideje a kenyérnek lejárt, jöhet a kemencézés legjobb része, a „kisütés". Itt az üzemben kihúzható hertes kemencék vannak, amikről szintén csak tanultam eddig. De most a legnagyobb örömömre dolgozhatok is „rajtuk". Hamar végeztünk ma is. A szokásos reggeli után a mai napot szintén lustálkodással töltöttük.

Kihúzható hertes kemence:

2014. augusztus 1.

Már megint péntek van, augusztus első péntekje, a hónap első napja. Már fél hónapja kint vagyunk. A kapcsolatunk egyre jobb a főnökkel, munkásokkal, már vidáman telnek a mindennapok. Így a jó dolgozni. Ma egy kicsit kevesebb időt adtak nekem a tésztával való munkához, inkább takarítottam. A fagyasztót kellett kimosnom, meg a lemezeket takarítottam. De nem, úgy ahogy otthon. Itt van egy számomra csodálatos gép, a lemeztakarító gép. Csak annyi a feladatom, hogy berakjam a lemezt, a többit a gép intézi. Megtisztítja és a végén le is keni formaleválasztóval. Tetszik ez a gép. Reggel kilenc van és már nincs munka. Viszont itt kint rengeteg a darázs, dolgozni alig lehet tőlük. Bár én jókat nevetek Hanryn, aki nem nagyon kedveli ezeket a rovarokat, sőt fél tőlük. Neki látszólag már elege van a folytonos nevetésemből. Az arckifejezése elárulja. Fél tízkor végeztünk, majd miután a szálláson átvettük az utcai ruhánkat, odaadtuk Bärbelnek a munkaruháink egy részét, hogy kimossa őket. Kedvesen átvette tőlünk a ruhákat, majd elköszönt. Rövidre fogtuk a mai délutánt is. Nagyon gyorsan telik az idő. Már feküdhetünk is le.

Lemeztakarító gép:

2014. augusztus 2.

Szombaton van az üzemben a nagytakarítás, ilyenkor kell teljesen felsikálni és felmosni az egész üzemet. Reggelizésünk közben szólt Bärbel, hogy este hat órára menjünk a házuk elé, mert buliba megyünk a Kühl pékségbe. Egy kisebb pihenő után elmentünk a boltba, hogy vasárnapra vásároljunk magunknak ennivalót, mert azon a napon egyetlen bolt sincsen nyitva. Ezután már lázasan készülődtünk az esti bulira. Már háromnegyed hatkor a ház előtt voltunk és nem is kellett sokat várnunk, jöttek is Torstenék és már indultunk is. Bő fél órás út után Grimmenbe értünk, a Kühl pékséghez, ahol már javában szólt a zene, és buliztak a hamarabb érkezők. Meglátásom szerint óvakodni kell a németektől az ivásnál, mert ők észrevétlenül és nagyon okosan itatják le az embert. Én ehhez is tartottam magam. Túri tanár úr unszolására rávettem magam, hogy táncoljak, de nem vagyok egy kitartó táncos, így egy zenét táncoltam végig, aztán folytattam az én ülős bulimat. Persze az alatt az egy zene alatt táncoltam a főnököm feleségével és annak testvérével is. Bevallom, ők jobban táncolnak. Mikor már kezdett laposodni a buli, meg sokan hazamentek, mi is felkerekedtünk, majd egy utolsó búcsúvétel a még ottmaradtaktól és már indultunk is hazafelé. Az idő éjfél körül járhatott. Egy újabb fél órás út után otthon is voltunk és kimerülten, enyhén illuminált állapotban hullottunk az ágyainkba.

Kühl buli:

2014. augusztus 3.

Délben ébredhettünk fel, de még fáradtaknak éreztük magunkat, ezért lustálkodtunk egy kicsit. Készítettünk magunknak ebédet, majd felváltva oda ültünk a számítógép elé és interneteztünk egy kicsit. Rövid lett ez a nap is. De itt Németországban ilyen egy vasárnap. Senki sem dolgozik. Este nyolckor feküdtünk le, hisz másnap egy újabb hétnek vágunk elébe.

Németek a tengerben:

2014. augusztus 4.

Nehezen indult számomra a reggel, nem szeretek hajnalban kelni. Ma pihenős Hanry, így a főnökkel dolgozok..kicsit izgulok miatta. Pedig nem kell félni. Ugyanolyan közvetlen, segítőkész volt, mint Hanry, bár ő másként csinálja a kenyeret. Érdekes volt átállni erre a hosszformázásra. De ez a könnyebb változat. Az egyre kevesedő termékszám miatt már nem indítjuk be a kenyér osztó-gömbölyítőt, hanem mérlegen mérjük és táblán virgoljuk, hosszformázzuk. Ez már hasonlít a hazai munkámra. Nagyon lágy a tészta, bár ne várjon az ember keménytésztát rozslisztből. Miután a kenyerekkel végeztünk, mentünk a zsömlegéphez és egyeztettünk a mai termékszámokról. Mivel már untam, hogy állandóan oda kellett hívnom az épp aktuális felettesemet a géphez, ha egy másik zsömlefajtához kezdek, így megkértem a főnököt, a magam szerény kis némettudásommal, hogy mutassa meg nekem, a gép beállításait. És megmutatta. És büszke voltam magamra, hogy innentől kezdve már ezt is tudom. Most már nem kell állandóan szólnom, magam is be tudom állítani a gépet. Egyre jobb a gépkezelésem, gyorsabban dolgozok vele, így egyre hamarabb végzek is a nekem szánt feladatokkal. Kilenc órára már végeztünk is. Szokásos reggeli, pihenés, boltba menés után este hatkor, magam sem értem miért, de jött az ötlet, hogy én elmegyek a tengerhez. Márknak persze nem volt kedve jönni, ezért egyedül bicikliztem oda is és vissza is. De legalább kiszellőztettem a fejem. Ilyenkor nem tudja Márk, hogy mikből marad ki.

Este a tengernél esőben:

2014. Augusztus 5.

Ma is a főnökkel dolgoztam, már összeszokott csapat vagyunk. A kemencézést itt egyszerűen imádom, a zsömlegépről nem is beszélve. Ha egy jó munkahelyre téved az ember, ott még takarítani is élvezet. A munka után a szokásos reggeli Pflaumen kuchent ettem, magyarul szilvás sütemény, ami nekem itt favorit lett. Reggeli közben a főnök felesége tájékoztatott minket, hogy 14:00-ra a házuk előtt találkozunk, megyünk kirándulni. Kisebb pihenő után ettünk, majd indultunk a megbeszélt időpontban a ház elé. Elsőnek egy homokból kifaragott szobrokból nyílt kiállításra mentünk, ami számomra lenyűgöző volt. Hihetetlen, mit és miből ki nem tudnak már faragni az emberek. Szépen kidolgozott, precíz munkákat néztünk meg. Hát nem tagadom, szájtátva nézelődtem. A Sandd kiállítás után a tengerpart felé vettük az irányt. Itt egy „kapszulába" ültünk és lemerültünk a tengerbe. Bár az előadás német volt, az élmény mégis felejthetetlen marad. Kisebb séta és fényképezés után az autó felé indultunk, hogy hazamenjünk. Garzba érve szálltunk volna ki az autóból, de Bärbell szólt, hogy csak a főnökért jöttünk haza, mi még ne szálljunk ki, mert megyünk vacsorázni. Putbusban vagyunk. Egy igen hangulatos, igényes étterembe vittek minket, ahol egy hatalmasat vacsoráztunk. Ránk fért már, úgy gondolom. Egy magyar ember számára az étterem által kihozott számla egy kisebb vagyonnal ért volna fel. A finom és laktató vacsora után haza indultunk. Egy bajom van csak. A magyar nyelv sajnos több rétűbb, mint a német, így míg otthon egy szépen összerakott köszönömös mondattal akár könnyet is lehet csalni az ember arcára, addig itt sajnos csak egy Dankeschönt-t tudtam mondani.

A Sandd kiállítás egy darabja:

2014. augusztus 6.

A koránkelést már kezdem megszokni, bár megbarátkozni vele sosem fogok. Ma is kézzel adtuk már a kenyértésztát, a gépet már nem indítottuk el. Nem tudom, hogy miért, de a hagymás kenyér nagyon felkeltette az érdeklődésemet, pedig nem ördöngös az előállítása. Eldöntöttem, hogy ezt a kenyeret, míg kint vagyok, meg kell kóstolnom. Egyre kevesebb szakajtókat kell már a szalagra tenni, sajnos napról-napra csökken a termelés. A kenyereket már bevetettük a kemencébe, rutinosan indultam volna hátra a zsemlegéphez, amikor szól a főnök, hogy még nem kell zsömléznem. Akkor mit csináljak, kérdeztem. Hát a hűtőkamrát kellett szépen kitakarítanom. Majd egy 10-15 perces szünet és utána mehettem megcsinálni a napi zsömle adagot. Bőven időn belül végeztünk ma is. Reggeli után a szokásos délelőtti szieszténkat tartottuk. Délután elmentünk vásárolni, a nap hátralevő részét pedig a szálláson töltöttük.

Zwiebelbrot azaz hagymáskenyér:

2014. augusztus 07.

Ma nem mentünk dolgozni. Ma van a Hanse Sail napja. Sokat nem tudok az eredetéről, csak annyit, hogy ez egy vitorlás felvonulás. 11:00-kor találkoztunk a főnökasszonnyal és a testvérével a házuk előtt és már ültünk is a kocsiba, hogy Sasnitzig elmenjünk, onnan meg vonattal tovább Rostockba. Az állomáshoz érve durván 10 perces várakozás után jött a vonat, majd egy szűk órás út után Rostockban voltunk. Ott találkoztunk Túri tanár úrral. De nagyon időben vagyunk, mivel a felvonulás délután négykor kezdődik. A rostocki állomáson újra felszálltunk egy vonattal, ami Varnemündébe vitt minket. Rengeteg ember, rengeteg hajó, vitorlás, kompok. Végigsétáltunk a kikötőben, le egészen a strandig, majd ott egy 20 perces csendes ücsörgés után elindultunk visszafelé. Még mindig bőven van időnk, így bementünk a közeli Mc Donnald's-ba, rendeltünk, majd lekuporodtunk a gyorsétterem előtti szépen karbantartott zöld pázsitra és elfogyasztottuk az ételt. Időközben a csapat többi tagja is megérkezett, akik, mint szorgalmas tengerészek, sorakoztak fel a hajó előtt. Odamentünk, beszélgettünk, nevetgéltünk. Már lassan indulni kéne, de még nincs itt mindenki. A Grammentiniek és a Grimmeniek is hiányoznak még. Időközben szépen elkezdett csöpögni, majd zuhogni az eső. A Grimmeniek pont kifogták ezt az időt, csurom vizesen érkeztek meg, bő másfél órás késés után. Végre elindult a hajó. De mindenki legnagyobb bánatára az eső csak nem hagyott alább, sőt, csak jobban rákontrázott, hogy még csak véletlenül se bírjunk kimenni a fedélzetre. De a kabinban jó volt a hangulat, több fajta halat szolgáltak fel, pálinkáztunk, beszélgettünk. Végül már senkit sem érdekelt az eső, lassan mindenki kiment a fedélzetre fényképezni, nézelődni. Sajnos a késés miatt nem tudtunk a nyílt vízre kihajózni, de ez is bőven megtette a hatását. Miután kikötöttünk ki-kiment a saját útjára, vonattal, autóval. Nekünk még volt egy kis időnk a vonatig, ezért közös megegyezés után a közeli büfébe mentünk, persze Jäger-ezni, amit még a vonaton sem hagytunk abba. Már érzem a hatását a fejemben. Kb. 22:00-ra értünk Sanitzba, onnan még egy negyed órás autóút választott el minket a szállásunkig. Másnap nem kell menni, dolgozni, ezért aludhatunk kicsit tovább is. Ránk is fér, a mai nap után.

Mc Donalď s-ozás a Hanse Sailen Bärbellel és Kathrinnal:

LEMASOLTOS

LEMÁSOLNI TILOS

2014. augusztus 08.

Péntek van és most nem bánom, hogy nem kellett mennünk, dolgozni, a fejem mindjárt szétszakad. Kb. délben kelhettünk fel, de lehet, hogy kicsivel később. Még így is forgolódtam csak az ágyban. Öreg délután lehetett, mikor összeszedtük annyira magunkat, hogy elmenjünk a boltba, hogy legalább vacsorázni tudjunk. Nagyon rövid nap volt ez. Vacsoráztam és utána már bújtam is vissza az ágamba.

A tenger:

2014. augusztus 09.

Egy újabb szombat elé nézünk. Márkkal a hétvégére semmit nem terveztünk. holnap megyünk a kréta-sziklákhoz, úgyhogy ma sem csinálunk semmi egyebet, mint a már régen tervezett palacsintasütést. Az internetről és az otthoniak által nyert tudásunkból kiindulva elkészítettük az évszázad legjobb palacsintáját. Kicsit büszke voltam magunkra, hogy elterveztük és véghez is vittük. Bár ez nem egy nagy feladat, de valahol el kell kezdeni. Egy egész délelőtt ment el a palacsintasütéssel. Vittünk át Torstenéknek is, látszólag örültek a váratlan nasinak. A délután a netezés jegyében telt. Este elmentünk a tengerpartra, ott söröztünk egy jót és beszélgettünk, ami egyre jobban kimarad a hétköznapjainkból. A szállásra visszaérve lefürödtünk és aludtunk.

Bärbel és Kathrin:

2014.augusztus 17.

Vasárnap van, a németeknél ez az a nap, mikor semmit sem csinálnak. Egy bolt sincs nyitva, egy gyalogos sincs az utcán. Maximum a bicikliző, vagy autózó turisták mennek át a falun. A vasárnapokat mi is pihenéssel, esetleg kisebb sétával töltjük. De ma egy egészen merész dologra vállalkoztunk. Fasírtot fogunk sütni. Majd meglátjuk, hogy mi sül ki belőle. Soha, semelyikünk sem csinált még fasírtot, ezért kicsit félve kezdtünk hozzá. Az előző napokon minden hozzávalót bevásároltunk, kivéve a fasírt „lelkét" az őrölt pirospaprikát ne találtuk meg. El is kezdtük az eddigi tudásunkból kiindulva, amit persze a netről szereztünk. Nem megyek bele annyira a részletekbe, mert nem tartom jó ötletnek, mivel elrontottuk. Kicsivel tovább sütöttük, a színe sem volt meg, a paprika hiánya miatt. Rosszul esett nekünk. De a jó pap is holtig tanul. Még próbálkozhatunk rengeteget. Ezzel az álom fasírt készítésével elment az egész délelőttünk, meg a délutánból is egy kis idő. Így maradtunk a jól bevált szendvicskészítésnél. Az otthoniakkal beszélgettünk felváltva az interneten, így a délután is hamar elillant.

Turisták a faluban:

2014. augusztus 10.

Vasárnap van. Ma a Kréta-sziklákhoz megyünk a csoporttal, Eddával és Torstenékkal. Samtensig autóval mentünk, onnan vonattal Sassnitzig. A vonaton már vártak minket a többiek. Sassnitzba érve először egy régi tengeralattjáróba nyertünk betekintést, ami engem annyira nem kötött le. De a története, meg a legénység mindennapjának az elmesélése érdekes volt. A tengeralattjáró után a várva várt Kréta-sziklák felé vettük az irányt, gyalog. Mesés tengerpart, föl-fölcsapó hullámokkal, amiket a part menti sziklák állítanak meg. Szinte erre a látképre vágyik az ember. A sziklák is káprázatosak voltak. Az itt eltöltött pár óra új élményekkel és egy újabb adag erővel ajándékozott meg engem. A kirándulás után a szállásunkra mentünk, onnantól meg pihenés ezerrel.

Sellinben jártunk, Edda, Torsten, Bärbel és én:

2014. augusztus 11.

Egy újabb hét veszi kezdetét. Sok volt ez a négy nap munka nélkül, már hiányzott. Az egész termelés a megszokott ütemben zajlott. Már egyedül is tudok érvényesülni az üzemen belül. A hangulat, ami munka közben van, nagyon jó, ilyen munkahelyen jó dolgozni. Kb. nyolckor már semmi munka nem volt, végeztünk az aznapi termeléssel is. Munka után a szállásunkon fürödtünk, átöltöztünk és a szokott ütemben mentünk le a mintaboltba reggelizni. Már egy ideje nem az eladók vannak a kasszában, hanem Bärbel. De vele legalább minden reggelizésnél beszélünk pár szót. Kezdem ezt a helyet, munkát, pékséget egyre jobban megkedvelni.

2014. augusztus 12.

Hiába nem sok a munka, nap közben, ez a koránkelés még mindig nem lopta a szívembe magát. És nem is fogja, úgy vélem. Már egy ideje a kenyerezés után mindig elmegyek és kitakarítom a hűtőkamrát, de ma a cukrászüzemben dolgozó Malte megelőzött. Nekik is egyre kevesebb a napi munkájuk. Akkor, ha nincs hűtőkamra takarítás megyek a lemeztakarító géphez és be fogom dolgozni egy kicsit. Ez egyszerűen csodálatos gép, nagyban megkönnyíti az ember munkáját. Automatikusan eltakarítja és le is keni a lemezeket formaleválasztóval. A lemeztakarítás után mentem zsömlézni. Amint a zsömléket elraktam, mindig kezdetét veszi a takarítás. Én a nyersanyagraktártól egészen az üzem közepéig felsöprök, ami kb. a fél üzemet jelenti. De a takarítás is hozzátartozik a pék munkáihoz. Fél nyolc van, és ki van takarítva. Kisebb szünet után már mentünk is a szállásra, hogy a szokásos napi ritmusban elvégezzük a teendőinket.

Egyik nyersanyag raktár:

2014. augusztus 13.

Szerda van, esik az eső, de ma is hamarabb a pékség előtt voltunk, mint a főnök. Mikor beengedett minket, már automatikusan kerestem az aznapi kiírást, hogy elkezdjem kimérni a kenyérhez szükséges nyersanyagokat. Időközben megjött Hanry is. Innentől Ő veszi át mindig a vezetést. Ő irányít. A dagasztási idő fél óra, ami húsz perc lassú és húsz perc gyors fokozatra osztódik. Ez idő alatt van lehetőség kávézni egyet és cigarettázni. A dagasztás után még tíz percet pihen a tészta, csak utána kezdünk el vele dolgozni. És innentől ugyanúgy megy minden. Kenyér, aztán zsömle, takarítás. És csak a takarítás után van a „Frost Packen" azaz a fagyasztóból a másnapra szükséges terméket kipakolni egy külön kocsira és átvinni egy másik fagyasztóba, ami kelesztőként is funkcionál. Csak ezután van vége a melónak.

Fagyasztókamrák:

2014. augusztus 14.

Újabb csodálatosan esős idő köszöntött minket hajnalban, amikor a munkába mentünk. És ez az idő némi lehűlést is hozott, konkrétan hideg volt, de az üzem gyorsan felmelegedett a kemencék által. Ma Hanry közölte velem, hogy már nincs szüksége rám a kenyereknél, menjek nyugodtan zsömlézni. A szakajtókat felraktam neki a szalagos kocsira, majd összepakoltam magamnak, az aznapi zsömléknek szükséges lemezeket. Kisebb agymosáson mentem keresztül ma, a főnök közölte velem, hogy a sajtos zsömle mákos lett. Ezt pedig az én hibámból nem lehet kiadni. A tegnapi baklövésemből okulva, ma már a sajtos zsömle lemezét tettem a mákos zsömle fölé. Így nem érhet meglepetés másnap. Pikk-pakk végeztem a nekem kiszabott munkával, aztán a takarítás után az én munkaterületemen lévő piszkos edényeket mostam el. A délutánt azzal töltöttem, hogy elmentem biciklizni a faluba..meg a közeli városba, Putbusba. Utazásom célja pedig nem más volt, mint a fordított ház, amit az egyik, Bärbellel töltött kirándulásunk alkalmával fedeztem fel. Én ezt le szeretném fényképezni, mert nem mindennap lát ilyent az ember. Persze kifogtam a legrosszabb időt a biciklizésre, esett végig az eső, fáztam. De a képet akkor is megcsináltam, mert elterveztem. Egész délután bicajoztam, este meg másra sem vágytam, mint egy meleg zuhanyra, aztán alvásra.

Zsömléztem ma is:

2014. augusztus 15.

Tegnap azt a feladatot kaptuk tanár úrtól, hogy az egész üzemet fényképezzük le, mert kell a munkanaplóba, minden naphoz legalább egy. Még a dagasztási idő alatt sikerült lefényképeznem az üzem minden egyes, az engem érdeklő szegletét, meg a munkatársaimat. Ma megint nincsen Hanry, pihenős. A főnök dagaszt, már megint vele dolgozok. Egy főnökkel mindig másabb dolgozni, mint egy alkalmazottal. Ilyenkor még jobban az emberben van a teljesíteni akarás. És ilyenkor hibázik az ember a legkönnyebben. Már Heyko is elment a pékségből, az egy főre jutó munkák száma nem engedheti meg, hogy többen dolgozzunk itt. Sajnos egyre kevesebb és kevesebb a termelés. A munka utáni reggelizés közben szólt Bärbel, hogy másnap megyünk Rostockba, bár azt nem értettük, hogy hová is pontosan. És egészen addig nem értettük, míg oda nem értünk.

A kemencék:

2014. augusztus 16.

Hihetetlen, hogy milyen gyorsan repül az idő, már megint egy újabb szombatot írunk. A szombati munkát inkább a fagyasztóból való kipakolás, meg a takarítás jellemzi, de azért ilyenkor is van termelés. Fél hétkor már a szálláson voltunk. Reggeli közben egyeztettünk időt Bärbellel, hogy mikor is találkozunk a házuk előtt. Ma megyünk Rostockba, bár még nem egészen tiszta, hogy miért. Késő délután még elmentünk bevásárolni Márkkal, mert vasárnap nincsen nyitva semmi. Aztán tusoltunk egyet és mentünk is Rostockba. Csak akkor tudtuk meg, hogy miért is vagyunk ott, amikor már a kezünkben volt a jegyünk. Egy tűzijáték versenyt fogunk megnézni. Az Iga-Parkban vagyunk, ez egy elég nagy rendezvénypark. A tűzijáték fenomenális volt, gyönyörű. Ilyent én még nem láttam. A lézer show is fantasztikus volt, eddig még ilyenben sem volt részem. Persze az ilyen kirándulások kihagyhatatlan kelléke, a Jäger is előkerült, meg a sör is. Kb. este tizenegy, éjfél között érhettünk haza, amit egyáltalán nem is bántunk, mert már kimerültek és fáradtak voltunk.

Tüzijáték:

2014. Augusztus 18.

Az utolsó előtti hetet kezdjük ma. Ma már Heyko után Malte is elhagyta az üzemet, innentől Márkkal a főnök dolgozik majd. Én ugyanúgy Hanry mellett foglalok helyet és a szokásos ütemben zajlik a munka. Ma is levittem a pékségbe a telefonomat, hogy fényképezgessek kicsit. Ma a termékekről készítettem képeket. Minden héten kétszer kitakarítom a zsemlegépet kompletten. Ezen a héten ma csinálom elsőnek. Ilyenkor a hozzáférhető alkatrészeket leveszem és eltakarítom, kipucolom a liszttől. Már a visszahelyezésben sem kell segítség. Megy egyedül is. Ilyenkor büszke vagyok magamra. A gép eltakarítása után jöhet a helyiség felsöprése és a táblatakarítás. Ezután a lemezeket takarítottam, persze a géppel. Ma is hamar végeztünk, mégis úgy érzem, hogy aludni fogok a reggeli után. Délben keltem fel, majd három óra alvás után, mert ha tovább alszok, akkor este nem bírok majd. Ami pedig elég nagy baj nekem. A pihenést követően szörföltem a neten egy kicsit, majd Márkkal elmentünk bevásárolni a vacsorához.

Heyko:

2014. augusztus 19.

Korán kelés. Épp mikor az ember a legjobbat tudna aludni. De ilyen a pékek élete. Vagy délutántól hajnalig, vagy hajnaltól délig dolgoznak. Én személy szerint az első mellett voksolok szívesebben. Bár ez is egy olyasfajta „egyéni szociális probléma" ahogy mondani szokás. A mai kiírást megnézte, majd elkezdtem kimérni a nyersanyagokat a kenyérhez. Időközben megérkezett Hanry is, aki ma elaludt kicsit. Innentől már Ő veszi át az irányítást, én meg addig a zsömléknek szükséges lemezeket pakolom egybe. Meglepődve és kissé durcásan tapasztaltam, hogy már egyre kevesebb lemezt kell kipakolnom. Ez szörnyű érzés, hogy az ember szeme láttára megy tönkre agy olyan üzem, ahol öröm dolgozni. Egy ilyen, a szakmáját imádó ember számára ez kétségbeejtő. A kenyereknél ma sem kellett segítenem, mentem egyből zsömlézni. Hamar le is tudtam, majd a takarítást követően vége is lett a munkának. Hanry és a főnök már végzett a fagyasztó pakolással. Reggeli közben mondta Bärbel, hogy délután kirándulni megyünk. Az úti cél a fordított ház, amit valamelyik nap fényképeztem. A főnökasszony meglátta az egyik közösségi oldalon majd egyből elvitt minket és be is fizetett. Érdekes dolgokra képes az ember, ha unatkozik. A fordított házban belülről is minden a feje tetejére volt állítva. Nagyon tetszett nekünk ez a látvány. A ház után a tengerpartra kocsikáztunk, majd ott sétáltunk egy bő negyedórát és indultunk haza Garzba. Tartalmas, jó napot zártunk újfent.

Fordított ház:

2014. augusztus 20.

Szintén esős, hideg hajnal köszöntött minket ezen a napon. Egy magyar ember számára ez már inkább a késő őszi időjárásra emlékeztet. Pedig még csak augusztus van. Otthon meg megfőnek az emberek, olyan meleg van. Ma mindenféleképpen le szeretném fényképezni a kihúzható hertes kemencét, hogy kérkedjek vele az otthoni pékségben, ahol dolgozok. Sikerült is lefényképezni, pont úgy, hogy rajta voltak a kenyerek. Ez szerintem csodálatos, hogy ilyen gyorsütemben fejlődik a technika és ennyi újítást visznek már szinte minden foglalkozási ágazatba. Bár a full gépisítést még mindig elutasítom. Ha egy ember letette a szakmáját, amit vélhetően majd egész életében szeretne csinálni, akkor ne egy teljesen automatizált gép mellett kelljen állnia és az esetleges hibáit nézze, hanem a szakmáját végezze. Ebből csak azt szeretném kihozni, hogy egyre csak tűnnek el a kézműves pékségek és ezeket váltja fel a teljesen modernizált, csak gépiesített üzemek. És ez szerintem nem előnyös. Egy igazi pék szívvel lélekkel dolgozik, amit egy gép nem tud utánozni. Most már kiadtam magamból mindent, kanyarodjunk vissza a munkanaplóhoz. Szokásos termelés folyt ma, az egyre kevesebb termékekkel. Ma nyolc órára végeztünk, reggeliztünk, majd szintén lefeküdtünk kicsit pihenni. A szokásos pihenés után, a szintén mindennapossá vált bevásárló körút és ebéd, illetve vacsorakészítés céljából.

Egy újabb kemencés kép:

2014. augusztus 21.

Csütörtök van, esős, borongós reggellel. Ma a kenyerezés és zsömlézés után, a főnökkel két fajta stanglit csináltunk még. „Pain Paillasse Olive” és „Pain Paillasse Feta Stämgli”. Tehát olíva bogyós és pepperoni paprikás stanglikat készítettünk. Ugyanolyan lágytésztája van, mint a kenyérnek, de a formázása még összetettebb. A munka után Bärbelék is közölték velünk, hogy vacsorázni megyünk a Kühl pékség tulajdonosának az éttermébe. Délután öt órakor indultunk és kb. fél-háromnegyed óra múlva, oda is értünk. Igazi hangulatos, 5csillagos étteremben találtuk magunkat, ilyen puccos helyen. Gyönyörű étterem volt, kedves kiszolgálással teljes körű eleganciával. Az ételekkel annyira nem voltam megelégedve, de direkt ez okból ettem indulás előtt. Valahogy a német gasztronómia nem az én asztalom. A hangulat viszont annál jobb volt, jó látni a banda egy részét. Minden ott lévő diáknak jellemezni kellett a munkahelyét, én a legjobb minősítést adtam az enyémnek. Hál istennek Torsten is kielégítő kritikával szolgált, úgyhogy egy panaszom sem lehet, sem Márknak. Este tíz óra felé elköszöntünk, haza kell indulnunk, mert másnap újra munkába kell állnunk. 23:00 óra körül haza is értünk és fáradtan zuhantunk bele az ágyba mind a ketten.

„Pain Paillasse Olive” és „Pain Paillasse Feta Stämgli”

2014.augusztus 22.

Nem aludtunk valami sokat, ma még fáradtabban és nyűgösebben ébredtünk. A pénteki termelés mindig több, a hétvége miatt. Ma egy elszomorító hírt kaptam, már csak holnap fogunk dolgozni, hétfőtől meg pakolunk a pékségben. Nem bírom elégszer kifejezni sajnálatomat ez iránt a pékség iránt, hogy be kell zárnia. Hangulatos, jó üzem ez. Fél kilencre végeztünk, majd reggeliztünk és felmentünk a szállásra. Kimerülten estünk bele az ágyainkba. Délután ébredtünk csak fel. Viszonylag kialudtam magam, ezért egy gyors bevásárlást követően elmentem biciklizni a környékre. Nem bírok betelni ennek a helynek a szépségével.

Biciklizés közben fényképezgettem:

2014. augusztus 23.

Szombat van, ezen a héten az utolsó munkanap és nekünk már nem is lesz több. Hétfőtől már csak pakolunk, takarítunk az üzemben. Elég szomorú ez a tény. Már ma sem volt olyan nagy termelés, inkább csak takarítottunk ma is. Persze zsemlét készítettem a fagyasztóba. Amint kisütöttem a bolt számára az utolsó kocsi zsömlét is, mentünk a szállásra fürdeni és öltözni. Ezután reggeliztünk, majd Bärbellel félretetettem egy pár szelet, itt készült süteményt Túri Tibor tanár úr számára, mert ma megyünk Rostockba, egy kis pénz utánpótlásért. Egy gyors bevásárlás és már útra készen állunk. Biciklivel mentünk Samtensig, bár az odajutást erősen megnehezítette az állandóan fújó szél. Fél óra biciklizés után már oda is értünk, aztán tíz-tizenöt perc várakozás után jött is a vonat Rostockból, ami tanárurat hozta. Újabb negyedórás várakozás múlva megérkezett a rostocki vonat. Egy nagyon jó bevásárlós, beszélgetős nap volt ez, már jó volt látni a banda többi tagját is. Egy kisebb tájékozódási baki után viszont a 21 órás vonattal elindultunk vissza, Samtensbe. Innen még egy fél órás biciklitúra választott el minket Garztól, a szállásunktól.

2014. augusztus 24.

Mára nem terveztünk különösebben semmit, pihenünk, fekszünk, netezünk. Egy átlagos németországi vasárnap ez. Korán sem kell lefeküdnünk, mert holnap nyolcra kell menni a pékségbe.

Rostock:

2014. augusztus 25.

Reggel hét óra van, kipihenten, erőtől duzzadva pattantam ki az ágyból, tusoltam majd miután Márk is végzett a reggeli teendőivel, mentünk le a pékségbe. Mai feladat, nyersanyagok össze, majd kipakolása, formák és sütőlemezek rendbetétele volt. Márk a főnökkel a mintaboltokat pakolta ki és hozta ide a fagyi gépeket. Mindenki sürgött-forgott az üzemben, mindenkinek megvolt a saját dolga. Délig pakoltunk, takarítottunk, aztán mentünk a szállásra. A délután további részében pihengettünk. Illetve csak pihentünk volna, ha mellettünk a szomszédban nem játszottak volna a markolóval. Este még bicikliztem egy jót.

Látkép a szállásunk ablakából:

2014. augusztus 26.

Ma is hétkor keltünk, mi voltunk leghamarabb a pékség előtt. Nincsen jó idő most sem, pedig a nap már régen fölkelt. Ma a cukrászüzemből kihozott piszkos lemezeket és edényeket mosogattam, meg Hanryvel takarítottuk a hátsó rak tárat. Rengeteg mosogatnivaló volt ma, már teljesen kiázott a kezem. A fagyasztóba tett zsömlékből egy párat minden nap kisütünk, hogy meglegyen a reggeli. Az összes tábla tele van nyers-, adalékanyagokkal. A mintaboltból is ki kell pakolni, onnan kaptam pár kávéspoharat ajándékba. Még mindig rengeteg a darázs, nem nagyon hagyják az embert dolgozni. Időközben Márk, Henryvel a nyersanyag rak tárat takarította ki, míg én mosogattam, mint egy kisangyal. Ma is délben lettünk elengedve, de a munka nehezebb része még jóval odébb van.

Egy esős idő az ablakból:

2014. augusztus 27.

Nyolcra kell szintén menni. A pékség előtt négy darab konténer áll. Mai feladat, az irodából minden iratot, papírt kihozni. Az iroda után a padlásra mentünk. Itt is rengeteg doboz várta, hogy levigyük őket. Régi papírok. A dobozcipelés után Hanry meg én a hűtő-, és fagyasztókamrát mostuk át, takarítottuk ki. Az még egy jó meló volt. Átsikálni a kamrák falait, alját, ajtókat, mindent. Persze előtte az egész cuccot kivittük. Nugátok, zöldségek, gyümölcsök, tészták voltak a fagyasztóban. Rengeteg minden. És mind a kukában kötött ki. Persze nem igazán vittük túlzásba ezt a mai munkát, sűrűn kötöttünk ki az étkező helyiségben. Hanry egy nagyon tisztességes, kedves, önzetlen és segítőkész ember. Szeretek vele dolgozni. Meg sokat lehet rajta nevetni. Dél-egy óra körül vége lett a mai napnak, mentünk a szállásra átöltözni, aztán a boltba, mert lassan el kell kezdeni ajándékokat venni. A délutánt a szálláson töltöttük és estefelé még egy utolsó adag ruhát vittünk Bärbelnek.

Szabad strand:

2014. augusztus 28.

Megint nyolcra a pékségnél voltunk. Egyre több ember áll értetlenül a bolt előtt, nem értik, hogy miért nincs nyitva. Lassan rá kell, hogy döbbenjenek, a szeretett pékségük be fog zárni. Egy köszönő üzenet olvasható a mintabolt ablakán.: **„Wir Danken unserer Kundschaft, für Ihre jahrelange Treue!"** (*Köszönjük a többéves hűségüket*!) Ma a munka után egy ebédre vagyunk hivatalosak, a Koepke családhoz. Átöltöztünk, majd egyből mentünk is át. Az ott dolgozók közül négyen is ott voltak az asztalnál. Elsőnek egy kis búcsúajándékot kaptunk Torstenéktól, és kezdetét vette az ebéd. Persze itt sem hiányozhatott az asztalról a Jägermaister, a pálinka, a vodka, a sör, pezsgő. Még egy orosz pálinka is előkerült, ami valljuk be, nagyon rossz volt. Olyan jóra sikeredett ez az ebéd, hogy egészen este tízig tartott. Ekkorra már Márk is és én is kissé illuminált állapotba kerültünk az alkohol miatt, de legalább a nyelvemet megeresztette. Olyan jót beszéltem velük németül, mint még soha máskor. Itt kaptam meg az első ajánlatot a főnöktől.: egy telefon, vagy e-mail és jöhetek vissza dolgozni. Majdnem elsírtam magam. Ezért jöttem ki, és megvan. Mérhetetlen nagy hála és köszönet volt bennem, de sajnos a német nyelv nem annyira összetett, mint a magyar, így csak egy köszönömöt tudtam mondani.. De nagyon megörültem. Este tíz-tizenegy felé mentünk át a szállásunkra és egyből feküdtünk is le.

Utolsó vacsora:

2014. augusztus 29.

A tegnapi buli jól sikerült, én nagyon jól éreztem magam, Márk nevében nem merek beszélni. Nyolc órára mentünk ma is, majd kisebb pakolászás után a feladatunk mára: Az egész üzemet feltakarítani. A még ott maradt cuccokat, edényeket, kocsikat elpakoltuk és nekifogtunk az üzem kitakarításának. Mindent és mindenhol felsöpörtünk, aztán felsikáltuk, majd a végén fel is mostunk. Ez egy egész délelőttöt vett igénybe. Délben még egy pár doboz papírt lehoztunk az emeleti irodákból, aztán egy óra felé végeztünk. Holnap már nem is kell jönni. Ennyi volt, kitakarítottuk az üzemet. Itt már nem lesz több munka. SAJNOS!! Munka után a szállásunkon átöltöztünk, majd átvittük mi is, Bärbeléknek szánt ajándékunkat. Megkaptuk a pékség kulcsát, de csak azért, mert Márknak meg nekem még vissza kell mennünk, megcsinálni azt a kétszáz valamennyi orosházi banán nevezetű péksüteményt, amit Túri tanár úr bízott ránk. Délután öt órakor álltunk neki, és este fél tízkor végeztünk. Kitakarítottuk a munkaterületünket és mentünk a szállásra fürdeni és aludni. Holnap megyünk innen végleg. Már most hiányzik ez a kedves kis falu. És a Koepke család is. Meg a pékség. Úgy szinte minden hiányozni fog. Megszerettem itt mindent és mindenkit.

Orosházi banán:

2014.augusztus 30.

Búcsú Garztól

Fél hétkor keltünk, mert még be sem pakoltunk az utazótáskáinkba. Egy utolsó zuhanyzás után, frissen és üdén, bár kicsit fájó szívvel kezdtem el csomagolni. Ez az utolsó napunk itt a Rügen szigeten, Garzban. Szokásunkhoz híven persze, hogy az utolsó pillanatra hagytuk a bepakolást, így kapkodtunk is össze-vissza. Még visszavittük a visszaváltható palackokat a boltba, aztán az árát levásároltuk. Egy utolsó körülnézés és minden ajándék megvan, az itthoniak számára. A kerékpárokat is visszavittük Bärbeléknek. Kitakarítottuk a szállást. Már itt volt Torsten a pékségnél, várta a cuccainkat, hogy bepakoljuk az autóba. Még egy utolsó szippantás a sziget levegőjéből, még egy utolsó búcsú a falutól, és indulásra készen állunk. Összeszorult szívvel hagyom itt Garzot. Először Grimmenbe mentünk, a Kühl pékség tulajdonosának a feleségét felvettük, majd irány Rostock.

Búcsú Garztól:

A beszámolók

Utolsó éjszaka Németországban

Itt vagyunk a rostocki kamaránál. Mi érkeztünk utolsó előttiként. Mindenki üdvözölt minket, mindenki nagyon jókedvű volt. Kipakoltuk a csomagjainkat az autóból, meg persze vittük az előző nap elkészített Orosházi sütinket is. Tanár úr már javában főzött, vaddisznópörkölt rotyogott az üstben. Épp egy élménybeszámoló kellős közepén lehettem, amikor intett nekem Torsten, hogy menjek oda. Odamentem. Ott állt még Torstenen kívül Bärbel és Edda is. Nem is sejtettem, hogy mit szeretnének. Aztán elkezdte a beszédet Torsten, persze Edda fordított. Nagyon meg voltak elégedve a munkámmal és szívesen várnak vissza engem ide dolgozni, akár azonnali kezdéssel. Teljes ellátást kapnék, nyolc óra munka lenne. Csak egy a baj. Nem kézműves pékségbe ennék, hanem a Kühl pékségbe. De mindent ki kell próbálni. Rengeteg lehetőség van Németországban. Mondtam nekik, hogy még van egy évem az érettségiből és utána nagyon szívesen visszajönnék dolgozni. Megadta Bärbel az e-mail címét, meg a telefonszámát és mondták, hogy amint jönnék, egy e-mail, vagy telefon és ők intézkednek. A lélegzetem is elállt. Sikerült a tervem. Ez hatalmas nagy örömöt szerzett nekem és olyan adrenalin bombával dobott meg, amit még most sem nagyon tudok hova tenni. Megköszöntem, aztán szóltak, hogy a műsor következik. Itt a kertészeken kívül a pékek is készültek egy-egy beszámolóval. Értékeltük az itteni munkát, majd a munkáltatók is értékeltek minket. Kaptunk Europass értékelőlapot és Edda külön készült nekünk egy-egy szerencsekaviccsal. A műsor után sajnos egyből indultak Torstenék, ami nagyon bántott engem. Elég érzékeny búcsút vettem tőlük. Elmentek. Máris hiányoznak. Felszínre törtek az emlékek. De erősnek kell lenni. Miután elmentek Bärbelék, sokáig nem találtam a helyem, de aztán a haverok, barátok segítettek feloldódni. Az egybegyűltek dicsérték a péksüteményt. Ez nagyon jól esett. Tanár úr, pár diákkal lángost sütött, és időközben megérkeztek a néptáncosok is, mert nemsokára táncház. Már mindenki feszülten várja. Nagy Gabriella, volt Toldis diák remek hangulatot teremtett gyönyörű, népies hangjával. Az énekprodukció után pedig a táncé volt a főszerep. Vidám, pörgős mulatság következett, Kovács Sándor és partnere, Tábori Margit jóvoltából. Mindenki jól érezte magát, bár már kezdtünk kicsit szétszéledni. Sokan hazamentek, hát mi is indultunk a buszunkkal a rostocki kollégiumhoz, ahol az éjszakát töltjük majd. Fáradtan dőltem az ágyba. Sokat nem tudok majd aludni, mert holnap korán kelünk. Indulunk haza.

<u>Utolsó éjszaka Rostockban. Látkép a kollégium ablakából:</u>

LEMÁSOLNITILOS

Táncház:

2014. augusztus 30.

Indulás Haza

Hajnali négykor keltünk, majd bepakoltuk a buszba a csomagjainkat és indultunk a hosszú útra. Eltelt másfél hónap. Ez alatt az idő alatt, csak telefonon és interneten keresztül tartottuk a kapcsolatot az otthoniakkal. Jó lesz már hazaérni és beszámolni a tapasztalatokról, élményekről. Bő 18 órás út után késő este értünk a Toldi iskola elé, ahol már mindenkit vártak a családtagjaik. Gyors búcsúzkodás a barátoktól és indulás haza a szüleimmel Ceglédre, Haza. Itthon még egy nagy élménybeszámolót tartottam, majd a fürdés után fáradtan, kimerülten estem be az ágyamba. Végre Itthon vagyok!